

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN

FOR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLEGE

SAND OPLYSNING ER KUNDSKAB OM TINGENE SOM DE ER

NUMMER 5

1. MARTS 1921

70. AARGANG

ANTHON. H. LUND.

Et Væld af lyse, gode Minder strømmer ind til os ved Navnet Anthon H. Lund, Nordens Apostel. En Personlighed som enhver maa agte og ære paa Grund af hans mange gode og herlige Egenskaber. En Arbejdets Mand, en Flidens Mand.

Anthon H. Lund blev født 15. Maj 1844 i Aalborg. Fra 1889 har han været Medlem af de tolv Apostles Raad.

Det, der kendetegner Broder Lund, er hans usædvanlig tidlig udviklede Forstand i Forbindelse med hans store Evne til at vinde alle Menneskers Sympati, hvad enten de er Medlemmer af Kirken eller ej. Som Eksempel herpaa fortælles talrige Smaatræk lige fra hans tidligste Ungdom indtil hans senere Aar. Et saadant lille Træk skal vi fortælle her, da det er karakteristisk for Anton H. Lunds religiøse Standpunkt. En Dag, da han som ganske ungt Menneske var ude for at omdele Kirkens Smaaskrifter, besøgte han blandt andre en stor Mollejer. Denne opholdt sig i sit Bibliotek sammen med en anden Herre, og efter at have tilbragt en Time med at besvare disse

Herrers Spørgsmaal, sagde Molleren: »Det er en Skam, at De er »Mormon«. Hvis De vil studere Teologi ved Københavns Universitet og blive luthersk Præst, vil jeg betale Omkostningerne og gøre Dem til min Arving.«

Broder Lund svarede kun: »Jeg tvivler ikke om, at De er rig, men De har ikke Penge nok til at købe min Pagt med Gud.«

Svaret syntes at behage begge Herrerne.

Allerede tolv Aar gammel blev Broder Lund døbt, og han uddannede sig i Lobet af kort Tid saa godt i Engelsk og Evangeliets Principper, at han paa forskellig Vis kunde gøre sig nyttig indenfor Kirken.

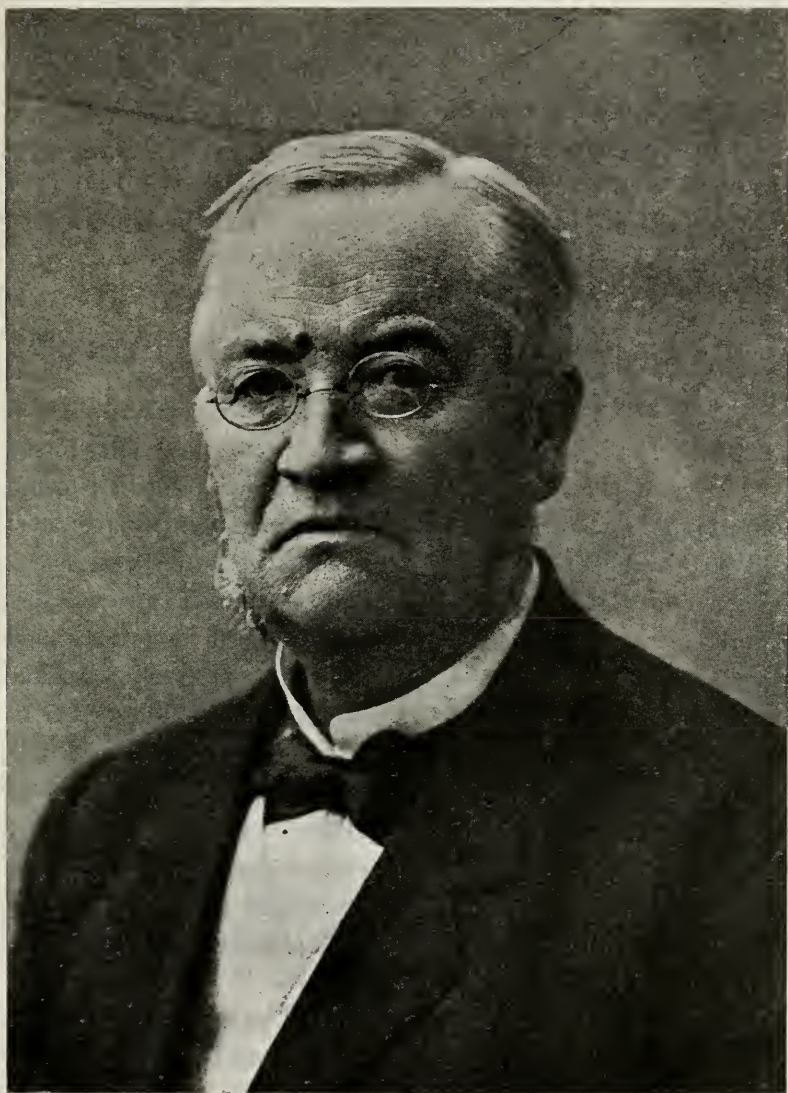
Atten Aar gammel udvandrede han til Utah, og siden den Tid har hans Liv været et Udtryk for en intelligent Mands Handlekraft og Foretagsomhed. I 1871 blev han sendt til Skandinavien paa sin første Mission udenfor Utah.

Da han vendte tilbage fra denne Mission, gjorde han sig bemærket som en dygtig Forretningsmand og blev udset til at staa i Spidsen for forskellige større Foretagender. I Aaret 1874 blev han Medlem af Højraadet i Sanpete og i 1883 udførte han sin anden skandinaviske Mission. Under sin Fraværelse blev han valgt ind i Utahs lovgivende Forsamling, og han indtog sit Sæde efter sin Hjemkomst. Reformskolen i Ogden og Landbrugsskolen i Logan er Eksempler paa Anthon H. Lunds utrættelige Arbejde i denne Stilling.

1889 blev han ordineret til Apostel i Jesu Kristi Kirke, og han udførte derefter flere Missioner, bl. a. i Syrien og Palæstina.

Fra 1893—96 præsiderede Anthon H. Lund over den europæiske Mission, og 26. Juli 1900 kaldtes han til Kirkens Historiker.

1901 indsattes han som anden Raadgiver i det overste Præsidentskab, medens John R. Winder opholdtes som første Raadgiver. Ved Broder Winders Dod forfremmedes Anthon H. Lund til at beklæde Kirkens næsthøjeste Stilling, idet han

ANTHON H. LUND.

kaldtes til at være Præsident Joseph F. Smiths første Raadgiver.

Da Heber J. Grant blev Kirkens Præsident ved Joseph F. Smiths Dod, blev Anthon H. Lund valgt som første Raadgiver, hvilket betydningsfulde Embede han nu indtager.

Følgende Udtalelse af Præsident Anthon H. Lund illustrerer hans noble Karakter og retlinede Liv:

»Jeg har altid stræbt efter at finde det rette og handle derefter.«

TALE AF PRÆS. ANTHON H. LUND

ved Efteraarskonferencen den 8. Oktober 1920.

Skrifterne giver os mange Eksempler paa Velsignelsen ved at være godgørende og tilgivende. Jeg genkalder Historien om David og Saul. Saul havde erfaret, at David var blevet salvet til Israels Konge. Endskont han en Gang elskede David, der ved sin Sang og sit Harpespil havde kunnet fordrive den gamle Konges onde Aand, blev hans Hjerte dog fyldt med Had, da han erfarede sit Hus' Skæbne: At hans Søn ikke skulde regere i Israel, men at Kongedømmet skulde gives til David. Han drog til den sydlige Del af Palæstina med tretusind Mand, drog ind i Bjergene for at gøre Jagt paa David og hans lille Følge, bestemt paa at dræbe David. Saul gik ind i en Hule, hvor David og hans Forbundne skjulte sig. David vidste, at Kongen var kommet for at tage ham til Fange og dræbe ham; alligevel kunde han ikke saare Saul, fordi han var Herrens Salvede.

Han afskar en Flig af Sauls Kjortel og forlod Hulen. Om Morgenens, da Kongen forlod Hulen, raabte David til ham og viste ham, hvad han havde gjort. Kongen angrede for en Stund. Han forstod, at han havde været i den Mands Magt, hvis Liv han efterstræbte, og han erkendte, at David havde været mere retfærdig end han selv. David havde følt Ærbødhighed for Manden, der var blevet salvet af en Guds Profet.

Længe folte Saul dog desværre ikke sin Anger; men dog var der et Øjeblik, da han folte Tilgivelsens Magt i sig.

Jesus fortæller i en af sine Lignelser om Tjeneren, som skyldte sin Herre en stor Sum Penge, saa meget, at han ikke kunde betale den; men paa hans Bøn tilgav hans Herre ham og lod ham gaa. Da han gik fra sin Herres Hus, modte han en Mand, som skyldte ham et meget lille Belob.

Tjeneren, som var blevet eftergivet saa meget, var ikke villig til at eftergive denne Mand det lille Belob, han skyldte, og da Manden var ude af Stand til at betale, kastede den onde Tjener ham i Fængsel, indtil han kunde betale Gælden. Da Herren horte om den ueftergivende Mands Handling, kaldte han ham tilbage og tilmaalte ham hans Straf, fordi han havde været saa utaknemmelig for de Velsignelser, han havde modtaget.

Jesus lærte sine Disciple at bede, og en Del af Bonnen er: »Forlad os vor Skyld, som ogsaa vi forlade vore Skyldnere«. Det er Princippet. Vi véd alle, hvor stor en Skyld vi har til vor himmelske Fader, og ihukommende dette, burde vi tilgive alle Mennesker deres Overtrædelser imod os.

Lad os ikke nære Had til nogen, enten han er knyttet til Kirken eller ej. Denne Følelse bør vi ikke huse i vort Bryst. Lad os hellere prove at efterligne vor store Mester. Han lærte ikke blot, som i den nys fortalte Lignelse, Nødvendigheden og Vigtigheden af at tilgive andre, ligesom vi selv har Tilgivelse behov; men han udviste denne paa Golgatha, da han blev korsfæstet, hvilket er den grusomste Pinselsmaade, man kan tænke sig; klar over sin Uskyldighed bad han dog Herren om ikke at hævne sig paa dem, som havde klynget ham til Forbandelsens Træ, og for hvem han havde arbejdet og kun ønskede at frelse, og sagde til sin Fader i Himlen: »Tilgiv dem, thi de vide ikke, hvad de gøre«.

At tænke sig, at han bad om Tilgivelse for dem, da han led saa forfærdeligt paa Korset.

Der er Eksemplet for os.

Jeg tror, man kan anvende dette som Princip; til at begynde med er der meget faa Overtrædere, som med Vilje har til Hensigt at overtræde, men de har ikke tilfulde overvejet deres Handlinger.

De foretager sig noget, som krænker os, og vi foler os straks krænkede og vrede; og maaske lader vi dette stige til den større Grad af Vrede, som vi kalder Had.

Dette maa ikke være Tilfældet.

Lad os være i Besiddelse af saa megen Godhed, at vi ikke vil tillade noget at være saa krænkende, at det fylder os med Bitterhed.

Jeg husker, at jeg en Gang sammen med Præsident Grant og andre Apostle skulde undersøge nogle Klager mod en Biskop. Imellem Klagerne mod Biskoppen var en Mand, som havde megen Indflydelse paa Folket. Han og Biskoppen hadede næsten hinanden. Vi bragte dem sammen, og de udtrykte frit deres Følelser, og hvad der havde foraarsaget dem. Vi optraadte som Fredsstiftere, og da de indsaa deres Vildfarelse, greb de med Taarer i Øjnene hinandens Hænder, og Glæde fyldte alle vore Hjerter.

Som Præsident Grant sagde: Enhver, der tilgiver sin Fjende eller sin Broder, hvad han har gjort ham imod, foler Glæde i sit Hjerte, og Aanden hvisker, at han har handlet ret.

Lad os nu lære at være gode og velgørende mod hinanden og overføre det paa vort daglige Liv; saa gør vi Livet lyst og lykkeligt for os selv og for vore Naboer, og vor Vej vil være mere jævn.

Maatte Herren hjælpe os til at gøre vor Pligt i alle de forskellige Grene af Arbejde, der tildeles os; maatte vi altid erindre, hvad vi skylder vor himmelske Fader, og elske vore Brodre og Sostre. Jeg beder Herren hjælpe os i denne Sag i Jesu Kristi Navn. Amen.

TANKE OG HENSIGT.

Forend Tanken knyttes til Hensigten, finder ingen fornuftsmæssig Opfyldelse Sted. For det store Flertals Vedkommende tillades Tankens Skude at »drive« paa Livets Hav. Mangel paa Formaal er en Last, og en saadan Vankelmodighed maa ikke fortsættes af den, der ønsker at styre klar af Ulykke og Ødelæggelse.

De, der ingen Hovedformaal har i deres Liv, bliver et let Bytte for Smaabekymringer, indbildte Sorger og Selvbeklagelser, hvilket altsammen er Udtryk for den Svaghed, der ligesaa sikkert som overlagte Synder fører til Fejlgreb, Ulykke og Tab; thi Svaghed kan ikke staa imod i et kraftudviklende Univers. Ethvert Menneske skal i sit Hjerter sætte sig et bestemt Maal og saa give sig til at fuldfore det.

Ligesom det legemligt svage Menneske kan gøre sig stærk ved omhyggelig og taalmodig Stræben, saaledes kan Mennesket med den svage Tankegang gøre denne stærk ved at ove sig i at tænke ret. At tilsidesætte Vankelmod og Svaghed og at begynde *at tænke med Hensigt*, er at træde ind i deres Rækker, der er stærke og lader alle Forhold være sig til Nytte og stræber maalbevidste fremad.

Naar et Menneske har sat sig et Maal, burde det aandeligt talt anlægge en lige og direkte Vej, ad hvilken det kan gaa frem mod dette Maal uden at se hverken til højre eller venstre. Tvivl og Frygt maa banlyses, thi de er Kundskabens store Fjender. Den, som har besejret disse to, er forlenet med Magt, og alle Vanskeligheder vil da blive mødt tappert og overvundet let.

VIS DIN TRO I GERNINGEN.

Af Præs. Heber J. Grant.

Jeg er opfyldt af Ønsket om at udføre de Pligter, der hviler paa mig, og jeg tror, at et lignende Ønske er i alle deres Hjerter, som læser disse Linier. Jeg har Tillid til den Mand,

der er villig til at gøre det, Herren har befaleet, og viser sin Tro i sine Gerninger. Alle unge og gamle skulde nære dette Onske i deres Hjerte.

Hvad nytter vor Tro, vor Anger, vor Daab og alle Evangeliiets hellige Ordinancer, ved hvilke vi er bleven satte i Stand til at modtage Herrens Velsignelser, dersom vi ikke holder Befalingerne? Alt, hvad vi forventer, alt, hvad der er lovet os, er gjort afhængig af vore egne Handlinger, og hvis vi undlader at udføre det Arbejde, Gud kræver af os, er vi ikke bedre end de, der ikke har modtaget Evangeliiets Principper og Ordinancer.

Jeg ønsker af hele mit Hjerte, at alle Kirkens Medlemmer vilde være saa trofaste i deres Sjæl, at de ikke blot tror Herrens Ord, men ogsaa udfører det i Gerning. Det Evangelium, som vi har modtaget, betyder ikke alene Lykke i denne Verden, dersom vi omfatter det og efterlever det trofast, men ogsaa evigt Liv herefter. Sjælens Frelse er af alle Ting den vigtigste.

Derfor haaber og beder jeg, at de Henvendelser, der er foretaget af Kirkens Ledere i den hele Verden til Kirkens Medlemmer om at overholde Guds Love, maa finde Bolig i deres Hjerter og give sig Udtryk i den rette Handlemaade.

Lad mig henlede Opmærksomheden paa Nødvendigheden af at overholde, hvad der mellem os er kendt som *Visdomsordet*, i alle Enkeltheder, men særlig den Del, der handler om Tobak. Jeg appellerer til vore Købmænd, der sælger denne Ukrudtsplante, ophør med at sælge den, som et Eksempel for Israels Ungdom.

Herren har udtalt, at Tobak er skadelig for Mennesket, og dette skulde være tilstrækkelig Grund for de Sidste Dages Hellige til at udelukke den. Men i Stedet for bliver mange af vore Folk skodesløse og overholder ikke denne Lov, samt betragter det som noget uvæsentligt at nyde Tobak paa forskellige Maader. Jeg kan ikke tro og har aldrig troet, at det er en uvæsentlig Sag for en Mand, Kvinde eller et Barn at gøre det, som Gud, vor himmelske Fader, har befaleet os ikke at gøre.

Jeg nærer ingen Tvivl om, at det, der kunde spares i dette Samfund ved en streng Overholdelse af Visdomsordet i alle Enkeltheder, særlig angaaende Brugen af Tobak, Te og Kaffe, vilde løbe op til en Sum, der var stor nok til, at der hvert Aar kunde bygges to Sukkerfabrikker for den. Vi kan af dette gøre os klart, hvilken økonomisk Betydning det har, som nogle Mennesker kalder for en ubetydelig Sag. Dersom disse Penge blev sparede i Stedet for at gaa absolut tabt, som de nu gør, kunde de blive anvendt til mange ædle Formaal til Folkets Opbyggelse og til Frøomme af Retfærdighedens Sag paa Jorden.

Men den Omkostning, vi her har beregnet, er kun den økonomiske. Hvad skal vi sige om de moralske, aandelige og fysiske Tab for Ungdommen? Og desuden er her endda ikke talt om den Tro og de aandelige Velsignelser, der kommer til enhver Sjæl, der tjener Gud og holder hans Befalinger, men som gaar uigenkaldelig tabt for alle de, som er ulydige mod denne Herrens særlige Befaling.

Jeg har hørt nogle Mennesker sige, at de, der forkynder Reformbevægelser, overdriver Onderne og overvurderer Enkelthederne. Onder findes overalt, og der er Vidner i enhver By, paa offentlige Steder og paa Gadehjørnerne, der beviser den økonomiske, moralske, legemlige og aandelige Forringelse, som er forbundet med dette Onde, og som viser sig at være en sikker Følge af at bryde Herrens Ord i denne Henseende. Enhver sand Sidste Dages Helligs Liv burde være et klart og lysende Eksempel, værdigt til Efterfølgelse for alle Mennesker.

Jeg finder i Pagtens Bog en kort, men betegnende Passus, der lyder: »Jeg, Herren, er bundet, naar I gør, hvad jeg siger; men naar I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet Lofte.« Jeg vilde ønske, at enhver Sidste Dages Hellig vilde huske disse faa Ord. Jeg vilde ønske, at de var indristede i vor Erindring og i vort Hjerte, og at vi vilde bestemme os til, at Gud skal

være bundet til at opfylde sine Løfter til os, fordi vi holder hans Befalinger.

Yderligere har Profeten Joseph Smith modtaget denne vidunderlige Befaling: »Der er en Lov, uigenkaldelig bestemt i Himlen, for denne Verdens Grundvold blev lagt, paa hvilken alle Velsignelser beror, og naar vi modtager en Velsignelse fra Gud, er det ved Lydighed imod den Lov, paa hvilken den beror.« Brødre og Søstre, hvis vi paaskønner Livets Velsignelser i Form af Helbred og legemlig og aandelig Styrke, hvis vi ønsker, at Ødelæggelsens Engel skal gaa forbi os i Dag, som han gjorde det i Israels Borns Dage, maa vi adlyde Vidsomsordet. Saa kan vi være forvissede om, at Gud er bundet, thi saaledes har han erklæret, og Velsignelserne skal komme til os.

Dersom Du og jeg ønsker, at Himlens Porte skal aabnes, og Gud udøse sine Velsignelser over os, da maa vi overholde hans anden Lov, Tiendeloven, og da er Gud bundet til at give os disse Velsignelser.

Dersom vi ønsker at have Indflydelse paa vore Børn, saa at de vokser op med Troen paa at elske Gud og holde hans Befalinger og særlig den omtalte Befaling om rigtig Levevis, saa maa vi ordne vort Liv i Harmoni med følgende: »Og atter dersom Forældre har Børn i Zion eller i nogen af dens organiserede Stifter, og de ikke lærer dem at bede og at vandre retskaffent for Herren, kommer Synden over Forældrenes Hoved.« Hvorledes skal vi faa Indflydelse paa vore Drenge, saa de undgaar Brugen af Tobakken, uden ved at holde Herrens Lov? Dersom vi ønsker Guds Aand, saa at vi kan belære vore Børn og inspirere dem til at gøre, hvad der er ret og at holde Guds Befalinger, maa vi selv vise Eksemplet.

Hvilken vidunderlig Styrke skal vi ikke modtage af Herren, naar vi fremmer hans vældige Planer paa Jorden og holder hans Befalinger. Da skal vi ikke blot have Indflydelse paa Verden, men ogsaa paa vor Ungdom, hvis Styrke og Kraft vil blive fordoblet, dersom det lykkes os at overbevise dem om

Nødvendigheden af at adlyde Guds Befalinger og særligt Visdomsordet. Da er Lofternes Opfyldelse lige saa sikker, som at Herren har udtalt dem, og Handlingen resulterer i den største Velstand og de største Rigdomme, Verden kan frembringe — Loftet er, at de, der vandrer i Lydighed og overholder Befalingerne, »skal faa Sundhed for deres Navle og Marv i deres Ben og skal finde Visdom og store Kundskabskatte, selv skjulte Skatte, og skal løbe og ikke blive trætte, gaa og ikke blive svage; og jeg, Herren, giver dem det Lofte, at Ødelæggelsens Engel skal gaa forbi dem, ligesom han gik forbi Israels Børn, og ikke slaa dem.« Lad os leve saaledes, at vi er dette vidunderlige Løfte værdige og saaledes blive det Folk, Gud har udvalgt til at genoprette sit Rige og fremme sine Hensigter, førend Jesus Kristus, vor Herre og Forsoner, skal komme igen for at herske og regere paa Jorden.

UDVIKLING.

Der eksisterer vel næppe det Menneske, som ikke har vendt sine Tanker mod det store Spørgsmaal om, *hvad* Livet er, og *hvorfor* det er. Selv den uciviliserede Vilde, der har en Sten eller et Stykke Træ som han tillægger overnaturlig Magt, maa jo en Gang have givet Fantasien et friere Spillerum end hans daglige Liv for at spise og sove egentlig kræver; han har da famlet ind i sin taagede og mørke Underbevidsthed og der fundet en svag og ubestemt Følelse af, at der bag alle Hændelser, han oplever, og alle Foreteelser, han iagttager, skjuler sig Love, som fremkalder dem og dirigerer deres Forløb, medens der atter bagved de mange forskellige Love er en Grundlov, en Lovenes Lov, der i sig rummer Hemmeligheden ved det Liv, der forekommer ham som een lang, besynderlig indviklet Drøm.

Tænkeren Spinoza skrev en Gang: »At eksistere er at stræbe efter at bevare sig selv.« Det er Aarhundreder siden, og

i Dag har Mennesket maaske en dybere Forstaaelse af, hvad det vil sige *at eksistere*. Dersom vi skulde lade Kristi altomfattende Lære løse Problemet, vil Svaret ganske vist ikke blive noget modsat, men et mere klart, mere uddybet Svar, som maaske efter nye Aarhundreders Forløb vil kunne fremsættes endnu mere udtømmende. Paa vort nuværende Stadium kan vi svare: at eksistere er at udvikle sig. Læg Mærke til, jeg siger ikke: at *stræbe efter* at udvikle sig, men slet og ret: *selve dette at eksistere er at udvikle sig*.

Hvorledes skulde vi vel kunne tænke os Liv uden Udvikling? Selv den Døende, som synes os ligesom at folde sin Sjæls Vinger sammen, oplever jo i Dødsøjeblikket nye, aldrig forgjorte Erfaringer, der tjener til at udvikle ham i langt højere Grad end nogen anden Oplevelse i Livets fagreste Sommer. Udvikling og Liv er to Begreber, der uløselig er sammenkædede og aldrig kan isoleres fra hinanden.

Ingen har nogensinde set Begyndelsen paa en Udvikling, thi enhver Handling er Resultatet af en anden Handling eller en Tanke, der atter er en tidligere Handlings eller Tankes Efterfølger, og saaledes videre i det uendelige. Og heller ikke har man nogensinde set Udviklingens totale Ophør. Intet gaar til Spilde — alt aandeligt og stofligt udvikler nye Værdier, thi vi maa huske paa, at dette, at vi ikke ser os i Stand til at paa-vise Frugten af en eller anden Tanke eller Handling, der tværtimod forekommer os fuldstændig spildt, er jo ikke det samme som at denne Frugt ikke eksisterer.

Eksistens er Udvikling; den højeste Tilværelsesform er den højst udviklede. »Min Gerning er et evigt Kredsløb,« siger Herren; der er altsaa intet, som ene og alene *hviler i sig selv*, idet en af Fuldkommenhedens principielle Egenskaber netop er Udvikling, Liv.

Naar dette staar rigtigt klart for Mennesket i vor Tids jagende Travlhed og altherskende Tilværelseskamp, er Livet ikke mere den store Meningsløshed, som kun Taaber forgæves prøver at gøre den til. I Livet og Udviklingen har alle Del, fra

den mikroskopiske, primitivt levende Amøbe til Myren, der er en intelligent Borger i et stort Samfund.

Der er ingen Grænse for Udvikling, thi der staar skrevet: »Men alle vi, som med ubedækket Ansigt skuer Guds Herlighed som i et Spejl, bliver forvandlede efter det samme Billede fra Herlighed til Herlighed. . . .« (2. Cor. 3., 18.).

Einar Kiær.

DAAB FOR DE DØDE.

Af Profeten *Joseph Smith.*

Guds store Planer med Hensyn til Menneskenes Frelse forstaas kun lidet af den nuværende Slægt; forskellige og modstridende er Menneskenes Meninger om Frelsens Plan og de bortgangne Aanders Tilstand.

Muselmanen fordommer Hedningen, Joden og hele den kristne Verden, der forkaster hans Koran. Jøden tror, at hele den Verden, der forkaster hans Tro og ikke omvender sig, vil blive fordømt. Hedningerne er lige saa yderliggaaende i deres Slutninger.

Men medens den ene Del af Menneskeslægten fordommer den anden uden Barmhjertighed, ser Universets store Ophav paa hele den menneskelige Familie med faderlig Omsorg. Han betragter den som sit Afkom, og uden nogen af de snævre Følelser, der har Indflydelse paa Menneskenes Børn, lader han sin Sol skinne for den Onde og den Gode, og sender sin Regn paa den Retfærdige og den Uretfærdige. Han holder Dommens Scepter i sine Hænder. Han er en vis Lovgiver og vil domme alle Mennesker efter de Gerninger, der er udførte i Kodet, hvad enten de er gode eller onde, enten disse Gerninger blev udførte i England, Amerika, Spanien, Tyrkiet eller Indien. Han vil domme dem efter, hvad de har udført. De, som har levet uden Lov, vil blive dømt uden Lov, og de, som har en Lov, vil blive dømt efter denne Lov. Vi behøver ikke at tvivle om den store Jehovahs Visdom og Forstand; han vil belønne

alle Nationer med Dom eller Barmhjertighed efter deres forskellige Fortjenester, deres Maade at opnaa Kundskab paa, de Love, som de regeres af, de Begunstigelser, de har til at kunne modtage korrekt Oplysning om hans uransagelige Planer med Hensyn til den menneskelige Familie; og naar Guds Hensigter skal blive aabenbarede og Fremtidens Forhæng draget bort, da skal vi alle indrømme, at al Jordens Dommer har handlet ret.

De kristne Nationers Stilling efter Døden er et Emne, som har paakrævet hele Filosofiens og Teologiens Visdom, og det er en almindelig Mening, at Menneskets Skæbne uafvendelig afgøres ved Døden, og at det enten bliver evigt lykkeligt eller evigt ulykkeligt; dersom et Menneske dor uden Kundskab om Gud, bliver det evigt fordømt, uden at Straffen mildnes, uden Lindring af dets Pine eller det mindste Haab om Befrielse. Hvor ortodoks dette Princip end kan være, finder vi, at det er afvigende fra den hellige Skrifts Vidnesbyrd; thi vor Frelser siger, at al Synd og Overtrædelse skal tilgives Menneskene, men Synd imod den Hellige Aand skal ikke tilgives, hverken i *denne* eller i den *kommende* Verden, hvilket tydeligt viser, at der er Synder, som kan tilgives i *den kommende Verden*.

Peter siger, idet han taler om Frelseren, at han gik bort og prædikede for Aanderne, som var i Forvaring; og hvad prædikede nu Frelseren? At disse Aander skulde forblive i deres Fangenskab? Visselig ikke! Lad hans egne Ord bære Vidnesbyrd. Han sagde, at Faderen havde sendt ham for at trøste den bedrovede og prædike Befrielse for Fangerne. Esajas siger, at Fangerne skal bringes ud af Fængslet og de, som sidder i Morket, ud af Fængselshuset. Den store Jehovah overvejede Jordens Skæbne, før den rullede ind i Tilværelsen; han lagde Frelsens Plan, »da Morgenstjernerne sang af Glæde«; han vidste forud Adams Fald, han kendte Menneskehedens Svaghed og Styrke, Magt og Herlighed, Frafald og Forsyndelser, Retfærd og Uret; han forudsaa Menneskets Fald og dets Forsoning; han kendte Frelsens Plan og udførte den;

han befalede alle Ting efter deres forskellige Bestemmelser og Love, som i Himlen, saaledes ogsaa paa Jorden.

Vil vore Forfædre blive domt for, at de ikke adlod Evangeliet, naar de aldrig havde hørt det? Visselig ikke. De vil besidde de samme Privilegier, som vi nyder gennem det *evige* Præstedomme, som ikke blot administrerer paa Jorden, men ogsaa i Aandernes Verden, og saaledes vil det ske, at de, som er i Fangenskab, vil blive besøgt af det hellige Præstedomme og befriet fra deres Fængsel efter det samme Princip som de, der var ulydige i Noahs Dage, men blev besøgt af Frelseren og fik Evangeliet forkyndt i Fangenskabet, og for at de kunde opfylde alle Guds Bestemmelser, blev de Levende døbt for de Døde, saaledes at Guds Befaling kunde efterkommes, naar den siger: »Uden Mennesket er født af Vand og Aand, kan det ingenlunde komme ind i Himmeriges Rige.« Paulus siger ogsaa: »Hvad skulde ellers de gøre, som er døbt for de Døde, dersom de Døde slet ikke opstaar? Hvorfor er de saa døbt for de Døde?«

Og nu, da Guds store Hensigter haster henimod deres Virkeliggørelse, og Profeternes Forudsigelser gaar i Opfyldelse, og Guds Rige er grundlagt paa Jorden, og Tingenes gamle Orden er genoprettet, har Herren aabenbaret denne Pligt og Forrettighed for os. Vi er befalet at lade os døbe for vore Døde. Vi vil slutte med Peters Ord: »Thi af denne Grund bliver Evangeliet prædiket ogsaa for de, der er døde, at de maa blive domt som Mennesker i Kodet, men leve for Gud i Aanden.«

DIGT.

Jeg saa kun tilbage. Mig Livets Lyst bortklang;
 da toned mig i Sjælen saa trostelig en Sang:
 Se frem, men ej tilbage! — Hvad Hjertet attraar,
 maaske dog en Gang under Solen Du naar.

Lad Bolger bortrulle! Lad Løvet flagre hen!
 Rask bruser dog Strømmen, frisk Skoven staar igen;
 lad Solen formørkes og Maanen tage af!
 Dog Sol og Maane stiger fuldkarsk over Hav.

Lad rulle det svundne i Tidernes Elv!
 Det Liv, der ej bortfarer, er Sjælen dog selv.
 Har Sjælens Liv ej Ende, saa er der ingen Død,
 og vi er dog saa godt som i Paradiset fød.

Der springer en Kilde ved Livstræets Rod:
 I Verdenshavet strømmer Udødeligheds Flod;
 og Havet ej ældes, og Jordens grønne Ø
 hver Sommer staar forynget i livsgrønne Sø.

En Draabe kun af Kilden, hvor først den udsprang,
 en Blomst kun af Grenen, hvor Livets Æbler hang,
 og Haaret aldrig graaner, og Sindet bli'r ej tungt,
 men Hjertet gløder, evig lyksaligt og ungt.

Hvor Livskilden springer, didhen staar min Hu.
 Hvor Livstræet blomstred', der blomstrer det endnu.
 Se frem, men ej tilbage! — Hvad Sjælen attraar,
 maaske dog en Gang under Solen Du naar.

Men naar under Solen ej Sjælen, hvad den vil, —
 saa er der andre Sole og andre Stjerner til.
 Og slukkes alle Sole og Stjerner en Gang —
 dog Livets Kilde springer, hvor evig den sprang.

 INDHOLD:

Anthon H. Lund	69	Udvikling	79
Tale af Præs. Anth. H. Lund	72	Daab for de Døde.....	81
Tanke og Hensigt	75	Digt.....	83
Vis din Tro i Gerningen....	75		
